

2. slika.

Pastirci ob jaselcah (pojo).

Ubogi pastirci   Verujemo v Tebe,
smo k Tebi prišli,   zaupamo v Te!
Ti si naš Bog   Ljubijo srca Te
mi Tvoje stvari.   naša čez vse!

Jezušček, Bog naš,
na nas se ozri,
milost božično
na nas Ti razlij!

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Markec in Gvidon sta šla na sprehod v Bulonjski les. Otročiča sta imela svetle kodrčke in bila prav srčkana, zato so se ljudje včasih ustavljali in ju gledali.

Prav ta dan jih je mnogo zrlo za njima.

»Gospa,« reče vzgojiteljica, ko pridejo domov, »danes sta se pa Gvidon in Markec postavila; ljudje se ju kar niso mogli nagledati.«

»Pa ne mene, gospodična, ampak Markca.«

»Tudi tebe, Gvidon.«

»Ne, gospodična, mene že ne,« in nejevoljno še dostavi: »Pa tudi prav nič ne maram, da bi se ljudje obračali in me gledali, nočem, da bi me kdo drugi gledal razven Jezuščka.«

Kako globok pomen imajo te besede, ljubi otroci, in kako osramotijo nas, ki tolikokrat želimo, da bi nas ljudje videli!

Morda velja to malim deklicam še bolj ko dečkom, pa vendar dečkom tudi... Da, mi vsi smo ničermurni in se radi postavljamo; vsi srečni smo, če nas ljudje občudujejo.

Kako bi bile nekatere deklice vesele, ako bi jim kdo rekel: »Polno ljudi se je obračalo, da bi vas videli, tako fletkane ste se jim videle.«

Gvidon se pa skoraj razjezi, ker so ga gledali! Zakaj?

Zato, ker noče, da bi ga kdo drugi opazil, razven njegov veliki prijatelj »Jezušček«.

To pa je resnična ljubezen.

Poslušajte dalje!

*

Nekega zimskega večera 1915 so spravljali Gvidona spat, fantek je bil tedaj star dve leti. Hišna je zapirala polkna njegove sobice, pa je kar ostrmela, tako lepa je bila noč.

»Gvidon, poglej!« reče hišna. Vzame ga v naročje in mu pokaže lesketajoče nebo. »Poglej, to je luna, to pa so lepe zvezdice... vse to je naredil Jezušček.«

Gvidon ni zvezdnate noči še nikoli videl. Zato je vzklikal od veselja, ploskal z rokicami in hotel še in še gledati. Toda noč je bila mrzla. »Gvidon, pojdiva spat!« Gvidon je ubogal. Ko je bil dobro zadelan v svoji posteljici, je pa rekel hišni:

»Veš, Gvidon je vesel, ker so vse te lepe reči Jezuščkove!«

Lahko si mislite, da je tudi drugi večer Gvidon stekel k oknu.

Toda noč je čisto črna... Ves razočaran teka po stanovanju od okna do okna... Povsod sama tema... Tedaj se spomni, da je tudi v kuhinji okno, zato potrka na vrata, ker je bil premajhen, da bi dosegel kljuko.

»Cilka, Cilka, odpri fantku, hoče videti zvezde Jezuščkove!«

Joj! tudi iz kuhinje se zvezde ne vidijo, kakor ne iz njegove sobe!

Še čez več mesecev se je spominjal, kako je prvič gledal zvezde.

Svojemu bratcu Markcu je kmalu po rojstvu resno pripovedoval: »Ko boš velik, ko boš znal hoditi, ti pokažem luno in zvezdice, to so Jezuščkove igračke.«

Ljubi moji otročiči, kadar gledate lepe zvezde, spomnite se dobrega Gvidončka, tudi vi zaploskajte z rokami in se veselite, da so vse te lepe reči Jezuščkove in se z njimi igra kakor z igračkami.

*

Preden to poglavje končam, se ne morem premagati, da vam ne bi povedal še nekaj Gvidonovih besed, ker nam kažejo, kako je deček čudovito ljubil svojega Jezuščka že pred prvim sv. obhajilom.

Gvidonova ljubezen je bila tako velika, da je hotel biti svojemu prijatelju enak celo v obleki.

Hišna mu je oblačila rokavice za sprehod, to pa sami dobro veste, da je včasih zelo težavna stvar, ako hočete malemu fantku natakniti rokavice.

Gvidon je torej stegnil proti nji svoje roke, služkinja mu je pa s trudom rokavico natikala.

Tedaj pa jo vpraša: »Povej mi, ali je Jezušček nosil rokavice?«

»Oh, ne.«

»Zakaj ne?«

»Zakaj ne?«

»Zato, ker jih takrat še niso poznali.«

»Oh, mama,« se Gvidon prikupno obrne k materi, »potem naj jih pa še jaz nikdar nimam, hočem biti kakor Jezušček.«

*

Dobri moji prijateljčki, gotovo so vam že kdaj pravili o Gvidonovih prvih preramnicah. Nikar se prehitro ne smejte modrovanju malega svetnika... res je videti preprosto, pa vendar skriva v sebi veliko ljubezen do Jezusa.

Mama je Gvidonu kupila prve preramnice, gotovo se še spominjate, da je hotel, naj bodo modre.

Ves ponosen, da je zdaj fant, se pride pokazat svoji stari mamici.

»Glejte, babica,« ji reče, »nič več ne nosim krilca kakor Markec, ki je še otrok; imam že preramnice.«

Pa že steče naprej; veliko novico je treba povedati tudi služkinjam.

»Malka,« reče kuharici, »vi nimate preramnic, vi že ne, jaz jih pa danes imam!«

Vsi občudujejo lepe preramnice in Gvidon se čuti možaka; naenkrat pa postane resen:

»Povejte, Malka, ali je Jezušček imel preramnice?«

Nihče pa mu na to ne odgovori, ker bi sicer mislil, da jih tudi on ne sme nositi.

*

Mati pa ga je že pripravljala na Jezuščkov prihod. Gvidon je nebeškega prijatelja nestrpno pričakoval.

Nekega dne je pri procesiji potresal pred hostijo cvetice, zvečer pa je mamici rekel: »Zelo lepo je potresati rože pred Jezuščka, pa bi bilo še boljše njega samega v srce sprejeti.«

Končno se je pa le pričelo leto, ki ga je tako težko čakal; čez nekaj mesecev se bosta oba prijateljčka srečala.

7. Moj véliki dan.

Glejte, dragi otroci, prišli smo do vélikega dogodka v Gvidonovem življenju, do njegovega prvega sv. obhajila! Pripovedovati vam hočem o njem zelo natančno, saj je prav tukaj zajemal vso svojo svetost.

Gvidon Fongalanski je pa gotovo prav na ta dan prejel od ljubega Boga važno nalogo, ki naj jo izvrši, da pove otročičem:

»Prejemajte sveto obhajilo zelo zgodaj in prejemajte ga pogosto!«

Da, Gvidon je véliki apostol za obhajilo najmanjših, za zgodnje obhajilo, za pogostno obhajilo.

(Dalje prih.)